

בתי המשפט

א 008603/04		בית משפט השלום חיפה	
02/10/2005	תאריך:	כב' השופטת ת. נאות-פרי	בפני:

בעניין:

מורוזוב יורי

ע"י ב"כ ע"ד

עו"ד קינן חיים

התובע

- נ ג ד -

קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים

ע"י ב"כ ע"ד

עו"ד שור אמנון

הנתבעת

חקיקה שאוזכרה:

[חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975 : סע' 12](#)החלטה

בפני תביעה לפיצוי בגין נזק גוף אשר נגרם לתובע ביום 13/8/2003.

כללי -

1. לטענת התובע, מר יורי מורוזוב (להלן – "התובע") הנזק נגרם עקב פגיעת מכונית לא מזוהה, בבחינת תאונת "פגע וברח", ומכאן שהתביעה הופנתה כלפי קרנית – קרן לפיצוי נפגעי

תאונות דרכים (להלן – "קרנית") בהתאם [לחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים](#), תשל"ה-1975 (להלן – "החוק").

3. קרנית הכחישה את חבותה וטענה כי התובע לא הוכיח את נסיבות פציעתו, אם כי לא הציגה גרסה מטעמה באשר לנסיבות הפציעה.
4. נתון דומיננטי נוסף לגבי מקרה זה, לגביו אין חולק, הינו כי במועד האירוע התובע סבל ממצב של שכרון קשה לאחר שתיית אלכוהול רב, וזהו – בין היתר – הגורם למחלוקת בנוגע לנסיבות האירוע ולעמדתה של קרנית.
5. בהתאם – פוצל הדיון, ונשוא החלטה זו הינה המחלוקת בשאלת החבות בלבד.

דיון -

6. בפני העידו התובע, דר' מיכאל שניידר (אשר הגיש חו"ד רפואית מטעמו של התובע) ודר' יצחק וייס (אשר הגיש חו"ד רפואית מטעם קרנית).
7. כמו כן – הוגשו לעיוני מוצגים מטעם שני הצדדים, לרבות תיעוד רפואי רלבנטי והודעות שנגבו במשטרה מהאדם אשר מצא את התובע לאחר האירוע ומנהג האמבולנס שהוזעק למקום.
8. לאחר בחינת הראיות הנ"ל ושקילת טענות באי כוחם של הצדדים בסיכומיהם, מסקנתי הינה כי **אכן המדובר בתאונת דרכים**, וזאת מהטעמים שאפרט להלן.

עדויות המומחים בתחום האורטופדי -

9. אתחיל דווקא בניתוח העדויות של המומחים – למרות שהמסקנה הסופית שלי בנוגע לעדויותיהם הינה שעל בסיסן **בלבד** – לא ניתן היה להגיע למסקנה שהמדובר בתאונת דרכים.
10. שני המומחים מסכימים כי במועד האירוע 13/8/2003 נמצא התובע בשעות הלילה שוכב בצדו של כביש חיפה – עכו, בסמוך לבתי הזיקוק. אמבולנס שהוזעק למקום פינה את התובע לבה"ח רמב"ם שם אובחן כי לתובע שברים בשתי העצמות של האמה הימנית עם שפשוף מקומי וכן כי קיים שבר בקרסול הימני. עוד מסכימים המומחים כי בחדר המיון אובחן שהתובע סובל ממצד של שכרון קשה, כפי שציינתי מעלה.
11. דר' שניידר – בחו"ד מטעמו (מיום 23/2/2005) גורס כי שני השברים באמה היו שברים "מרוסקים" המעידים על פגיעה ישירה בעוצמה גבוהה וכי גם אופיו של השבר בקרסול תומך בהשערה שמדובר בפגיעה פתאומית בעוצמה גבוהה. לאור זאת, מסקנתו הינה כי המדובר בפגיעה אחת חד פעמית של רכב חולף. עוד מוסיף דר' שניידר כי לא סביר שהחבלה נגרמה

עקב קטטה היות ואין סימנים לגבי פגיעות נוספות בגוף או בפנים, וכי לא סביר שהחבלה נגרמה עקב נפילה תוך כדי הליכה או ריצה – לאור עוצמת הפגיעה.

12. עם זאת, במהלך חקירתו של דר' שניידר התברר כי הקביעה מטעמו לגבי הקורלציה שבין עוצמת הפגיעה לבין הגורם לה אינה חד משמעית כפי שניתן היה לחשוב בתחילה ועלה כי גם לשיטתו יתכן שהפגיעה נגרמה מגורם אחר חוץ מאשר תאונת דרכים.

13. דר' וייס – בחו"ד מטעמו (מיום 11/4/2005) טוען כי השברים באמה היו שברים "רוחביים", עם "פרפר", וכי שברים שכאלו יכולים להגרם הן כתוצאה מחבלה ישירה (כגון בתאונת דרכים או ממכה של מוט) והן כתוצאה מחבלה בלתי ישירה (כגון נפילה על יד מושטת קדימה). לגבי השבר בקרסול – מסביר דר' וייס כי הוא לא ראה שבר שכזה בצילומים שהוצגו לעיונו אך הוא מוכן לצאת מנקודת הנחה שאכן היה שבר שכזה. בהתייחס לחו"ד של דר' שניידר, טוען דר' וייס כי הוא אינו מסכים עם הקביעה לפיה לא סביר שהחבלה נגרמה עקב קטטה, הואיל ולא חייבים להיות סימנים של פגיעות נוספות, כיון שלפעמים קטטה מותירה סימנים נוספים ולפעמים לא. מסקנתו הסופית הינה כי על פי החומר הקיים – לא ניתן לקבוע ממה נפגע התובע וההסתברות לגבי כל אחת מהאפשרויות זהה (תאונת דרכים, נפילה, קטטה וכו').

14. במהלך חקירת דר' וייס, הוא חזר על עמדתו לפיה פגיעה בעוצמה גבוהה, כפי שהיתה במקרה זה, יכולה להגרם מכמה סיבות ובסיכום עדותו מסר דר' וייס כי –

"זה יכול היות מתאונת דרכים ויכול להיות הרבה דברים."

שלא ישתמע שאני שולל רק אני אומר שכל הסבר אחר גם אפשרי."

(עמ' 8 לפרוטוקול מיום 21/4/2005 שורות 27-28).

15. אשר על כן, מסקנתי היא כי על בסיס החומר הרפואי הקיים בלבד, לא ניתן לקבוע חד משמעית שאכן המדובר בפגיעה עקב תאונת דרכים.

16. אני נוטה להאמין שאין המדובר בנפילה היות ולא סביר שנפילה היתה גורמת הן לשבר באמה והן לשבר בקרסול – ובאשר לקיומו של שבר בקרסול אני מפנה לסיכום האשפוז מבה"ח רמב"ם שם צוין כי כי אובחן שבר בעצם ה-TIBIA, וזאת בניגוד לעמדת דר' וייס לפיה לא בטוח שהיה גם שבר בקרסול.

17. עם זאת, אין לשלול את האפשרות שהתובע נפגע באופן אחר (כגון שהוכה על ידי גורם שלישי, למשל) – וזאת רק על בסיס התייעוד הרפואי.

18. מכאן, והיות ונטל ההוכחה רובץ על שכם התובע – לו גורל התביעה היה תלוי אך ורק בשקילת הממצאים הרפואיים וניתוח שתי חוות הדעת זו למול זו, מסקנתי היתה שלא הורם הנטל.

19. ברם אולם, קיימים ממצאים עובדתיים נוספים, מעבר לחו"ד של המומחים.

הראיות הנוספות -

20. ראשית, הרי שבפנינו גם עדותו של התובע עצמו.

21. התובע העיד כי באותו הערב שנה כמה בקבוקי בירה שרכש באזור קניון לב המפרץ (עמ' 1 לפרוטוקול מיום 9/6/2005, שורות 14-18) ולאחר מכן עבר לצידו השני של הכביש, שם אכל שווארמה ושתה בירות נוספות (עמ' 2 שורות 1-2).

22. בתמיכה לגרסה זו הוצגו חשבוניות מהמועדים הרלבנטיים לגבי רכישות שבוצעו ב"מפגש יוסי" וב"שווארמה חזאן" (מוצג ת/1).

23. לאחר מכן, טוען התובע כי החל ללכת ברגל מאזור לב המפרץ לביתו אשר בקרית אתא ואז ארע האירוע, וכדבריו –

"בזמן שהלכתי זה היה בערך ליד בתי זיקוק. שמעתי אוטו. לא היה אור רק שמעתי את הרעש של האוטו. אני הסתובבתי בשביל לראות מה יש שם וראיתי רק את קווי המתאר של האוטו וראיתי את צד ימין של האוטו ובדיק באותו זמן הרגשתי מכה ביד ..." (עמ' 2 שורות 13-16).

24. עוד העיד התובע כי לאחר החבטה איבד את ההכרה אך התעורר שעה שהגיע מישהו לחלצו. הוא העיד כי הוא זוכר שהגיע אמבולנס וכי הוא איבד את ההכרה שנית באמבולנס והתעורר בבה"ח (עמ' 2 שורות 15-17 ושוב בעמ' 5 שורות 6-8 וכן בעמ' 8 שורה 12).

25. התובע נחקר ארוכות לגבי מאורעות אותו הערב, ובמיוחד לאור העובדה שאין כל מחלוקת כי הוא שתה לשוכרה טרם החל בצעדה לכיוון ביתו. השאלות כוונו לפרטים רבים אשר את חלקם לא יכול היה התובע לזכור ועם זאת שוכנעתי כי את עצם הפגיעה הוא כן זוכר ושוכנעתי כי הוא אכן נפגע מרכב.

26. בסך הכל, למרות הקושי במענה על חלק מהשאלות שנשאלו באמצעות מתורגמן – עדותו הותירה רושם מהימן.

27. עוד אעיר כי הרבה מהפרטים לגביהם נשאל היו כאלו שגם מי שלא היה שיכור לא חייב היה לזכור. התובע נשאל – לדוגמא – כמה מכוניות חלפו על פניו מהמועד בו החל ללכת ועד הפגיעה וכמה מהן היו עם אורות. התובע לא זכר פרטים אלו (עמ' 4 שורות 14-25) אך אינני סבורה שיש בכך כדי לגרוע ממשקלה של עדותו. גם הולך רגל שאינו שיכור, ושלא מצפה שתקרה לו תאונה לגבי יאלץ להחקר בבהמ"ש לא סופר כמה מכוניות חולפות עלך פניו ולא ניתן לצפות שיזכור בדיעבד את מספרן.

28. כך גם איני מוצאת לנכון ליחס כל חשיבות לסתירות בין עדותו של התובע לבין תצהיר התשובות לשאלון בנוגע לשאלה אם איבד הכרתו כתוצאה מהיותו שיכור או שמא איבד את הכרתו כתוצאה מהחבטה. התובע נחקר לגבי נקודה זו שוב ושוב (עמ' 5 שורות 17-17 ועמ' 7 שורות 18-29) אך איני סבורה שיש לגורם לאובדן ההכרה רלבנטיות וסביר להניח שהיה זה שילוב של שני הגורמים. אציין רק כי אני נותנת אמון בגרסתו לפיה בשעה שהוכנס לאמבולנס היה בהכרה וכי איבד את ההכרה שנית רק בתוך האמבולנס כפי שהעיד שלוש פעמים, ובין היתר היות ובמסמך 6/ (דו"ח ההעברה של מד"א) צוין כי התובע היה בהכרה בשעה שהוכנס לאמבולנס.

29. שנית, הרי שבטופס הקבלה לבה"ח רמב"ם (מוצג 3/נ) כתוב שלדבריו של התובע בעת הקבלה הוא נפגע כהולך רגל (עמ' 1 שורה 2). מעבר לעובדה שיש בכך כדי לחזק את המסקנה שבמועד הראשון לאחר האירוע סיפר התובע שהיה מעורב בתאונת דרכים – הרי שהדבר מתיישב גם עם עדותו בבהמ"ש לפיה מסר לאחות בבה"ח שנפגע מרכב (עמ' 2 שורות 22-24). כך גם, יש במוצג זה כדי לסתור את טענת קרנית לפיה רק במהלך שהותו בבה"ח התובע "המציא" את גרסת תאונת הדרכים.

30. שלישית, התובע העיד כי מיד לאחר שהשתחרר מבה"ח הוא פנה למשטרה (עמ' 2 שורות 24-27) – ודבריו אלו מתיישבים עם המוצג 5/ שהינו הודעתו של התובע בדבר תאונת הדרכים מיום 26/8/2003 (המועד בו השתחרר מבה"ח). ויודגש כי גם בטופס זה מופיעה גרסת התובע לפיה הוא הלך לביתו, שמע רכב מאחוריו, הסתובב ונפגע.

31. רביעית, התובע העיד כי כאשר הגיע האמבולנס לחלצו הוא דיבר ברוסית עם הנוכחים והם לא הבינו אותו, ולגרסתו זו ניתן למצוא תימוכין במוצגים 7/נ עד 9/נ – שהינם ההודעות במשטרה שמסרו מי שמצא את התובע וצוות מד"א. נקודת תמיכה זו מחזקת אף היא את גרסת התובע באופן כללי ואת העובדה שלמרות השכרות הוא כן זוכר פרטים מהאירוע.

32. חמישית, אדגיש כי לקרנית לא היתה גרסה חלופית מטעמה לגבי הנסיבות. איני טוענת שהיה עליה לספק גרסה כאמור אך העדר כל הסבר חלופי **מבוסס** לגבי הפגיעה תומך אף הוא במסקנתי.

סיכום -

33. אשר על כן, מהמקובץ יחדיו – מסקנתי היא שהגרסה העובדתית לפיה התובע נפגע על ידי רכב מסתברת יותר והגיונית יותר מאשר הגרסה שלא כך היה.

34. בהתאם – אני קובעת כי המדובר בתאונת דרכים ובהתקיימם של התנאים שבסעיף 12 לחוק, קמה עילת תביעה כלפי קרנית.

35. אני מעמידה את ההוצאות לטובת התובע הכרוכות בהליך זה בסך של 5,000 ₪ בתוספת מע"מ - אשר ישולמו בתום ההליך כולו.

36. הצדדים יודיעו לבהמ"ש תוך 10 ימים אם ניתן להגיע להסכמות באשר לבש"א 9089/04 שעניינה מינוי מומחה מטעם בהמ"ש או באם יש צורך לקבוע ישיבה לצורך דיון בבקשה.

המזכירות תשלח העתק בדואר לצדדים.

תיק המשטרה שהוגש לתיק (חכ 1780/03) ישלח בחזרה אל מר אריה פורמן – רכז החקירות במשטרת ישראל / יה"ב / אגף התנועה, בית דגן מיקוד 50200.

ניתנה היום כ"ח באלול, תשס"ה (2 באוקטובר 2005) במעמד הנוכחים.

ת. נאות-פרי 54678313-8603/04

ת. נאות-פרי, שופטת

הקלדנית : אורנית ז.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה